Paul Lynch

Lied van de profeet

Vertaald door Tjadine Stheeman
en Lidwien Biekmann

2024 Prometheus Amsterdam

Hetgeen er geweest is, hetzelve zal er zijn, en hetgeen er gedaan is, hetzelve zal er gedaan worden; zodat er niets nieuws is onder de zon.

PREDIKER 1:9

In den finsteren Zeiten
Wird da auch gesungen werden?
Da wird auch gesungen werden.
Von den finsteren Zeiten.

BERTOLT BRECHT

1

De avond is gevallen en ze heeft het kloppen niet gehoord, ze staat voor het raam naar de tuin te kijken. Geluidloos verdiept het donker zich om de kersenbomen. Verdiept zich om de laatste bladeren en de bladeren verzetten zich niet tegen het donker, maar aanvaarden het donker fluisterend. Ze is moe, haar dag zit er bijna op, maar er moet nog van alles gedaan worden voordat het bedtijd is, de kinderen hebben gegeten en zitten nu in de woonkamer, dit kleine momentje van rust bij het raam. Kijkend naar de donkerende tuin voelt ze het verlangen om met het donker te versmelten, om naar buiten te lopen en in het donker te gaan liggen, tussen de gevallen bladeren te gaan liggen en daar de nacht door te brengen, om wakker te worden bij zonsopgang en als herboren met de nieuwe ochtend op te staan. Maar dan het geklop. Eerst verweeft het zich met haar gedachten, het harde, onafgebroken geroffel, de klopper blijft zo maniakaal kloppen dat ze begint te fronsen. En dan hoort ze ook Bailey op de glazen deur naar de keuken kloppen, hij roept naar haar: mam, wijzend naar de gang zonder op te kijken van het tv-scherm. Eilish loopt als vanzelf met de baby op haar arm naar de gang, doet de voordeur open en voor de afgesloten gla-

zen portiek staan twee mannen, bijna gezichtloos in het donker. Ze doet het buitenlicht aan en ze herkent de mannen direct aan hun houding, de kille avondlucht lijkt te ademen wanneer ze de portiekdeur openschuift, de stille woonwijk, de regen die haast geruisloos op St. Laurence Street valt, op de zwarte auto die voor het huis geparkeerd staat. De mannen lijken het gevoel van de avond met zich mee te dragen. Vanuit haar eigen beschermende gevoel observeert ze hen, de jonge man links vraagt of haar man thuis is en hij kijkt haar op een speciale manier aan, met een afstandelijke maar onderzoekende blik alsof hij probeert iets binnen in haar te vangen. In een oogwenk heeft ze de straat afgespeurd, ze ziet een eenzame wandelaar met een hond onder een paraplu, de wilgen knikken naar de regen, aan de overkant de flitsen van een groot tv-scherm in het huis van de familie Zajac. Ze roept zichzelf tot de orde, moet bijna lachen om dat schuldbewuste gevoel dat automatisch opkomt als de politie ineens op je stoep staat. Ben begint te spartelen in haar armen en de oudere man in burger rechts kijkt naar de baby en zijn uitdrukking lijkt te verzachten, daarom richt ze het woord tot hem. Ze weet dat hij ook vader is, zulke dingen weet je gewoon, die andere kerel is veel te jong, te netjes en te knokig, ze wil wat zeggen, merkt dat haar stem plotseling stokt. Hij komt straks thuis, over een uur of zo, zal ik hem even bellen? Nee, dat is niet nodig, mevrouw Stack, wilt u hem vragen of hij ons belt zodra hij in de gelegenheid is, hier is mijn kaartje. Zeg toch Eilish, kan ik u soms ergens mee helpen? Nee, helaas niet, mevrouw Stack, dit is een kwestie voor uw man. De oudere agent lacht breeduit te-

gen het kind en ze kijkt even naar de rimpeltjes om zijn mond, het is een gezicht dat is afgevlakt door vormelijkheid, het verkeerde gezicht voor dit werk. Niets om u zorgen over te maken, mevrouw Stack. Waarom zou ik me zorgen maken, Garda? Precies, mevrouw Stack, we zullen u niet langer ophouden, we zijn al nat genoeg van deze huisbezoekjes vanavond, het zal wel even duren voordat de blower in de auto ons droog heeft geblazen. Ze schuift de deur weer dicht, met het kaartje nog in haar hand, en kijkt naar de twee mannen die naar de auto lopen, kijkt hoe de auto de straat uit rijdt, vaart mindert bij de kruising, de remlichten die eruitzien als twee opgloeiende ogen. Ze werpt nog een laatste blik op de straat, waar de rust is weergekeerd, de warmte in de gang als ze naar binnen gaat en de voordeur achter zich dichtdoet. Ze blijft even staan om het kaartje te bekijken en beseft dan dat ze al die tijd haar adem heeft ingehouden. Dat gevoel dat er iets het huis is binnengedrongen, ze wil de kleine neerleggen, ze wil even goed nadenken, zag dat het eerst bij de twee mannen stond en daarna op eigen kracht de gang in kwam, iets vormeloos maar toch voelbaar. Ze voelt het met haar meesluipen als ze door de woonkamer loopt, langs de kinderen, Molly houdt de afstandsbediening boven Baileys hoofd, Bailey wappert met zijn handen en draait zich met smekende ogen naar haar om. Mam, zeg dat ze weer teruggaat naar mijn programma. Eilish doet de keukendeur dicht en zet het kind in het wipstoeltje, wil haar laptop en agenda van de tafel pakken maar verstart en sluit haar ogen. Dat gevoel dat het huis binnenkwam, is haar gevolgd. Ze kijkt naar haar telefoon en pakt hem

op, met aarzelende hand stuurt ze Larry een berichtje, onwillekeurig gaat ze weer voor het raam staan en kijkt naar buiten. Het verlangen om in de donkere tuin te liggen is weg, want iets van het donker bevindt zich nu in huis.

Larry Stack loopt met het kaartje in zijn hand door de woonkamer. Fronsend kijkt hij ernaar en hij legt het dan op de salontafel, schudt zijn hoofd en gaat weer in de leunstoel zitten, zijn hand strijkt over zijn baard terwijl zij hem zwijgend observeert, hem op de vertrouwde manier beoordeelt, na een zekere leeftijd laat een man zijn baard staan, niet om zijn mannelijkheid te bewijzen maar om zijn jeugd af te sluiten, ze kan hem zich nog amper gladgeschoren herinneren. Ze kijkt naar zijn voeten die zijn pantoffels zoeken, zijn gezichtsuitdrukking ontspant nu hij in de stoel zit, hij denkt aan iets anders, lijkt het, tot er opnieuw een diepe rimpel in zijn voorhoofd verschijnt. Hij buigt zich voorover en pakt het kaartje weer op. Het is vast niets, zegt hij. Ze wipt de kleine op en neer op haar schoot en houdt Larry ondertussen nauwlettend in de gaten. Wat bedoel je, Larry, hoezo is het niets? Hij zucht en veegt met de rug van zijn hand over zijn mond, staat op uit de stoel en begint iets op tafel te zoeken. Waar heb je de krant neergelegd? Hij loopt zoekend door de kamer, zonder iets te zien, misschien is hij de hele krant alweer vergeten, hij is op zoek naar iets in de schaduwen van zijn eigen gedachten en het lukt hem niet daar licht op te werpen. Hij draait zich om en bestudeert zijn vrouw die het kind de borst geeft en die aanblik troost hem, een gevoel van leven samengebald in een beeld dat in zo'n schril con-

trast staat met kwaadaardigheid dat hij wat tot bedaren komt. Hij gaat naar haar toe en steekt zijn hand uit, maar trekt die weer terug als hij haar felle blik ziet. Garda National Services Bureau, zegt ze, het GNSB, die staan hier ook niet dagelijks op de stoep, wat willen ze van jou? Hij wijst naar het plafond, wil je alsjeblieft niet zo hard praten? Hij loopt knarsetandend naar de keuken, pakt een omgekeerd glas uit het afdruiprek en draait de kraan open, kijkt voorbij zijn weerspiegeling naar het donker, de kersenbomen zijn oud en zullen binnenkort vermolmen, misschien beter om ze van het voorjaar te kappen. Hij neemt een grote slok water en gaat terug naar de woonkamer. Hoor eens, zegt hij en hij is zich sterk bewust van zijn stem die hij tot fluistertoon laat dalen. Ik weet zeker dat het niks zal blijken te zijn. Maar terwijl hij het zegt, voelt hij het geloof in zijn eigen woorden wegglijden alsof hij het water uit zijn glas in zijn handen giet. Ze ziet hoe hij zich weer overgeeft aan de stoel, het lichaam dat zich plooit, de hand die automatisch langs alle tv-zenders klikt. Hij draait zich om, voelt zich gevangen in haar blik, dan buigt hij zich voorover en zucht, trekt aan zijn baard alsof hij hem van zijn gezicht wil rukken. Hoor eens, Eilish, je weet toch hoe ze te werk gaan, waar ze op uit zijn, ze verzamelen informatie, ze gaan discreet te werk maar ik ga ervan uit dat je linksom of rechtsom die informatie aan ze moet geven, ze zijn ongetwijfeld bezig met een zaak tegen een leerkracht dus is het logisch dat ze mij willen spreken, ons willen inseinen, misschien voordat er een arrestatie plaatsvindt, weet je wat, ik zal ze morgen of overmorgen bellen om te horen wat ze willen. Ze bestudeert zijn ge-

zicht, zich bewust van een soort innerlijke leegte, geest en lichaam die verlangen naar de overmacht van de slaap, straks gaat ze naar boven en trekt ze haar nachtpon aan, ze telt in gedachten de uren voordat de baby wakker wordt voor zijn voeding. Larry, zegt ze, ze ziet hem terugdeinzen alsof ze zijn hand onder stroom zet. Ze zeiden dat je ze moet bellen zodra je in de gelegenheid bent, bel ze nu op, het nummer staat op het kaartje, laat ze zien dat je niets te verbergen hebt. Hij fronst en haalt dan diep adem alsof hij iets taxeert wat dreigend voor hem opdoemt, hij draait zich om en kijkt haar recht aan, zijn ogen woedend toegeknepen. Hoe bedoel je, ze laten zien dat ik niets te verbergen heb? Je weet best wat ik bedoel. Nee, ik weet niet wat je bedoelt. Hé, het is gewoon een manier van zeggen, Larry, ga ze alsjeblieft nu bellen. Waarom doe je altijd zo godvergeten moeilijk, luister, ik ga ze niet zo laat nog bellen. Larry, doe het nu, alsjeblieft, ik wil niet dat het GNSB hier nog een keer op de stoep staat, je hebt de geruchten ook gehoord, wat er de afgelopen maanden aan de hand schijnt te zijn. Larry buigt zich voorover en lijkt niet meer overeind te kunnen komen, maar dan loopt hij weer met een tobberige blik op haar af, neemt de baby van haar over. Eilish, toe, luister nou eventjes, ze weten dat ik het druk heb, ik ben vicevoorzitter van de Ierse Onderwijsbond, ik laat me niet als een hondje door ze commanderen. Alles goed en wel, Larry, maar waarom belden ze dan hier nog zo laat aan en kwamen ze niet overdag naar je kantoor, vertel me dat eens. Luister, schat, ik bel ze morgen of overmorgen, zullen we het dan voor vanavond laten rusten? Zijn lichaam staat nog recht voor haar maar

zijn blik is alweer afgedwaald naar de tv. Het is negen uur, zegt hij, ik wil graag even het nieuws zien, waarom is Mark nog niet thuis? Ze werpt een blik op de deur, de hand van slaap pakt haar vast bij haar middel, ze doet een stap naar voren en neemt de baby van Larry over. Geen idee, zegt ze, ik zit hem niet meer achter z'n broek want dat heeft toch geen zin, hij had vanavond voetbaltraining, hij zal wel bij een vriend zijn blijven eten, of misschien zit hij bij Samantha, die twee zijn de laatste tijd onafscheidelijk, al snap ik niet wat hij in haar ziet.

Rijdend door de stad is hij steeds bozer op zichzelf geworden, zijn gedachten schieten alle kanten op, blijven hangen bij iets wat hem bezighoudt maar waarvan hij weet dat hij het beter kan laten rusten. De stem aan de telefoon klonk heel zakelijk, beleefd bijna, excuses voor het late tijdstip, meneer Stack, we zullen niet te veel beslag leggen op uw tijd. Hij zet de auto op een parkeerstrook om de hoek bij het politiebureau aan Kevin Street, bedenkt dat het hier vroeger 's avonds een stuk drukker was, de stad is de laatste tijd veel te stil geworden. Hij merkt dat hij zijn tanden op elkaar klemt als hij naar de balie loopt en forceert een ontspannen glimlach, denkend aan zijn kinderen, Bailey had ongetwijfeld in de gaten dat hij de deur uit ging, dat kind heeft alles door. Hij kijkt naar de witte hand met sproeten van een dienstdoende agent die onhoorbaar een telefoongesprek voert. Hij wordt begroet door een jonge rechercheur, een magere, kwieke kerel in overhemd met das, zijn bleke gezicht glad en onberispelijk, hij past bij de stem van de man die hij eerder aan de telefoon had.

Fijn dat u gekomen bent, meneer Stack, als u met mij mee wilt lopen, we zullen proberen het zo kort mogelijk te houden. Hij loopt achter hem aan een metalen trap op, door een gang met dichte deuren, waarna hij een verhoorkamer wordt binnengeleid met grijze stoelen en grijze platen tegen de wanden, alles ziet er nieuw uit, de deur gaat dicht en hij wordt alleen gelaten. Hij gaat zitten en staart naar zijn handen. Hij kijkt op zijn telefoon, staat op en loopt heen en weer, vindt dat hij gekleineerd wordt, respectloos wordt behandeld, het is al tien uur 's avonds geweest. Als ze de kamer binnenkomen, haalt hij zijn armen van elkaar, trekt langzaam een stoel bij en gaat zitten, ondertussen observeert hij dezelfde magere agent en een tweede, een gezette man van zijn leeftijd, die een mok in zijn hand heeft bespat met koffievlekken. De man neemt Larry Stack op met een zweem van een glimlach of misschien heeft hij van nature vriendelijke rimpeltjes om zijn mond. Goedenavond, meneer Stack, ik ben inspecteur Stamp en dit is hoofdagent Burke, hebt u misschien zin in een kopje koffie of thee? Larry kijkt naar de groezelige mok en maakt een afwijzend handgebaar, terwijl hij ondertussen het gezicht bestudeert van de man die aan het woord is, op zoek naar een beeld dat hij eerder heeft gezien. Ik ken u ergens van, zegt hij, van voetbal toch? Was u niet middenvelder bij UCD? Waarschijnlijk hebben we tegen elkaar gespeeld, ik zat bij de Gaels, een ijzersterke ploeg waren we toen, dat was het jaar waarin we jullie team finaal hebben ingemaakt. De inspecteur kijkt hem onderzoekend aan, de lachrimpeltjes om zijn mond zijn verdwenen, de blik ondoorgrondelijk, een niet te duiden

stilte vult de kamer. Zonder zijn hoofd te schudden zegt hij: ik heb geen idee waar u het over hebt. Larry is zich scherp bewust van zijn eigen stem, hij hoort die terwijl hij aan het woord is, alsof hij het verhoor in de kamer gadeslaat, hij ziet zichzelf aan de andere kant van de tafel zitten, hij kan zichzelf door het kijkgat in de deur zien loeren, er is geen andere manier om in de kamer te kijken, zelfs niet via een doorkijkspiegel in de wand, zoals op tv. Hij hoort dat zijn stem steeds opgeschroefder wordt, misschien wat al te opgewekt. Ik weet zeker dat u het was, u was middenvelder bij UCD, ik vergeet nooit een tegenstander. De politieman neemt een slok en laat de koffie in zijn mond rondwalsen, staart naar Larry totdat Larry zijn blik maar op de tafel richt, met zijn vinger over de gekraste lak strijkt en dan de inspecteur weer recht aankijkt. Hij is voller in zijn gezicht geworden en hij is dikker dan vroeger, maar de blik in de ogen verandert niet. Hoor eens, zegt hij, ik wil dit graag zo snel mogelijk afhandelen, ik wil zo gauw mogelijk terug naar m'n gezin en gaan slapen, dus waarmee kan ik u helpen? Hoofdagent Burke gebaart met een open hand. Meneer Stack, we weten dat u een drukbezet man bent, daarom zijn we blij dat we nu in de gelegenheid zijn u te spreken, wij hebben een aanklacht ontvangen, een zeer ernstige, en die aanklacht heeft direct betrekking op u. Larry Stack houdt de blik van de mannen nauwlettend in de gaten en merkt dat zijn mond droog wordt. Er beweegt iets in de kamer, dat voelt hij ineens, hij verkrampt even, kijkt dan omhoog en ziet een mot die in de bolle plafondlamp gevangenzit en als een gek tegen het glas aan vliegt, de gelige koepel is bespikkeld en ge-

vuld met de lijkjes van eerdere motten. Hoofdagent Burke heeft een map opengeslagen en Larry Stack ziet de bloedeloze handen van een priester voor zich, ziet op de tafel tussen hen in een vel papier met geprinte tekst. Larry begint de tekst te lezen, hij knippert langzaam met zijn ogen, verbijt zich. In de lange gang loopt iemand voorbij, de voetstappen verdwijnen achter een dichtslaande deur. Hij hoort het gedempte fladderen van de mot, is zich kortstondig bewust van iets in hem wat aan het afbrokkelen is. Hij kijkt op en ziet dat Burke hem vanaf de andere kant van de tafel gadeslaat, de ogen observeren hem alsof ze in staat zijn vrijelijk door zijn gedachten te dwalen, om iets uit zijn binnenste te bevrijden wat er niet is. Larry's blik gaat naar de inspecteur die hem nu met een open gezicht aankijkt, Larry schraapt zijn keel en lacht de twee mannen geforceerd toe. Heren, u neemt me ongetwijfeld in de maling? Hij richt zijn blik op de twee mannen en voelt de lach van zijn gezicht glijden, als vanzelf pakt hij het vel papier op en wappert ermee. Wat hier staat is totale onzin, zegt hij, wacht maar totdat de voorzitter het hoort, zij zal direct contact opnemen met de minister, neem dat maar van mij aan. De jonge agent kucht even hard in zijn vuist, kijkt dan naar de inspecteur die glimlacht en weer het woord neemt. Zoals u weet, meneer Stack, maakt het land een zware tijd door, we hebben de opdracht om alle aanklachten die we binnenkrijgen serieus te onderzoeken... Waar hebt u het in godsnaam over? roept Larry uit, dit is geen aanklacht, het slaat nergens op, u verdraait de zaken, allemaal verzinsels, het ziet eruit of u dit zelf hebt zitten typen. Meneer Stack, u weet ongetwijfeld dat sinds sep-

tember de algemene noodtoestand van kracht is om het hoofd te bieden aan de voortdurende crisis waarin ons land verkeert, krachtens de wet heeft het GNSB versterkte bevoegdheden en mag extra voorzorgsmaatregelen treffen teneinde de openbare orde te handhaven, dus u kunt wellicht begrijpen hoe dit op ons overkomt, uw houding kan uitgelegd worden als het gedrag van een staatsvijand, iemand die verdeeldheid en onrust zaait. Wanneer ten gevolge van een handeling de stabiliteit op staatsniveau wordt bedreigd, dan zijn er twee opties mogelijk: óf de handelende persoon is iemand die opzettelijk de belangen van de staat ondermijnt óf hij is zich niet bewust van zijn daden en handelt zonder vooropgezet doel, maar hoe het ook zij, meneer Stack, in beide gevallen is de uitkomst hetzelfde, de persoon zal staatsvijanden in de kaart spelen en derhalve, meneer Stack, doen we een dringend beroep op u om bij uzelf na te gaan of dat voor u misschien ook geldt. Larry Stack zegt een hele tijd niets, hij kijkt naar het papier zonder iets te zien, dan schraapt hij zijn keel en wringt zijn handen. Als ik u goed begrijp, zegt hij, vraagt u mij te bewijzen dat mijn gedrag niet gezagsondermijnend is? Inderdaad, dat klopt, meneer Stack. Maar hoe kan ik bewijzen dat mijn gedrag niet gezagsondermijnend is wanneer ik gewoon mijn werk als vakbondsleider doe, wanneer ik gewoon handel binnen de grenzen van de grondwet? Dat is aan u, meneer Stack, tenzij we besluiten dat een nader onderzoek noodzakelijk is, in welk geval het niet meer aan u is maar wij een beslissing zullen nemen. Onbewust is Larry opgestaan uit zijn stoel, drukt zijn knokkels tegen het tafelblad. Wat hij ziet in dat ge-

zicht is wilskracht en hij ziet nu ook in dat hij hierheen is gebracht om hem met die wilskracht te breken, een wilskracht die niet meer is dan een sanctionering van een soort absolute macht die van een ja een nee kan maken en andersom. Laat me even heel duidelijk zijn, zegt hij, de minister gaat hiervan horen en dan zijn de poppen aan het dansen, u kunt niet ongestraft een hoge vakbondsleider verhinderen zijn werk uit te oefenen, de leerkrachten in dit land hebben het recht om te strijden voor betere arbeidsvoorwaarden, om vreedzame acties te voeren en stakingen te organiseren en die hebben niets te maken met die zogenaamde crisis die ons land bedreigt, en als u het niet erg vindt, ga ik nu naar huis. De tweede politieman doet langzaam zijn mond open en Larry weet bijna zeker dat hij het ziet, hij denkt er nog over na als hij naar zijn auto loopt, waarin hij lange tijd blijft zitten staren naar zijn trillende handen in zijn schoot. Dat het leek of de mot uit de mond van de politieman ontsnapte.

Eerst Ben naar de crèche en dan de kinderen naar school, Molly, met haar koptelefoon op, doet het passagiersportier van de Volkswagen Touran open en stapt uit terwijl Bailey het achterportier met een knal dichtslaat, Eilish kijkt achterom en ziet hem pointillistisch door het glas de capuchon over zijn hoofd trekken. Ze wil net wegrijden als een hand op de ruit bonkt, Molly die schreeuwt dat ze moet stoppen, het portier gaat open en Molly graait haar gymtas van de vloer en is weg. Dit winterlicht, een kil novemberwaas, ze verplaatst zich door het verkeer met een scherp besef van haar geestelijke uitputting, haar bewe-

gingen zijn werktuigelijk, als ze voor het rode stoplicht staat, ziet ze niet de dag die voor haar ligt maar hoe die dag voorbij zal gaan zonder een indruk achter te laten, de zoveelste dag die wordt vergeten en opgaat in de stille aaneenrijging van dagen, ze ziet zichzelf aan het werk maar ze beschouwt haar werk niet langer als een carrière: het echte werk van een moleculair bioloog is urenlang in het lab staan op zoek naar bewijs, de hypothese toetsen aan de werkelijkheid, aan de overtuiging die iemand bevestigd zou willen zien, het antwoord waar of onwaar schuilt in het resultaat. Inmiddels bestaat haar werk voornamelijk uit e-mailen en bellen, de specialist is een generalist zonder witte jas geworden, die personeel aanstuurt, wegdoezelt tijdens vergaderingen, de verkeerde vragen stelt. Ze gaat aan haar bureau zitten, checkt haar mail en verzet een overleg van halfzes. Ze pakt haar telefoon en belt Larry. Heb je de paspoortformulieren ingevuld zoals ik had gevraagd? Hoor eens, schat, zegt hij, ik ben nog steeds een beetje van slag, ik krijg het maar niet uit mijn hoofd. Hij praat alsof de lucht tijdens het slapen uit hem is gezogen, toen hij wakker werd, voelde hij zich als een leeggelopen ballon, hij zat op de rand van het bed naar de vloer te staren. Heb je het op je werk verteld? vraagt ze. Ze hoort hem iets tegen een collega zeggen, met zijn hand op de hoorn. Ik heb ze boven op het bureau gelegd. Wat heb je op het bureau gelegd? De paspoortformulieren. Larry, je moet Sean Wallace bellen en met hem overleggen, noodtoestand of niet, in dit land gelden nog steeds de grondrechten. Ik wilde dit persoonlijk met de voorzitter bespreken maar ze is geveld door een virus. Hé, is Sean nog steeds

aan de zwier met die jonge meid? Sean Wallace zit momenteel tot over zijn oren in het Fitzgerald-proces, ik wil hem niet lastigvallen, o ja, wie kookt er vanavond? Toch vind ik dat je hem even moet bellen, en het is jouw beurt om te koken. Fijn, ik had eigenlijk een overleg gepland om halfzeven maar dat ga ik afzeggen, ik ben niet in de stemming. Larry. Wat is er, schat? O niks, ik heb gisteren gehakt gekocht, je kunt hamburgers maken, sorry maar ik moet ophangen. Ze beëindigt het gesprek maar blijft nog even met de telefoon in haar hand zitten, zich bewust van een soort onheilsgevoel. Ze kijkt naar de telefoon en zet hem weer aan haar oor, ze hoort haar stem die naar Larry's telefoon wordt getransporteerd, het signaal moet naar Larry's mobiel worden doorgegeven, het wordt door het gsm-netwerk opgevangen en doorgestuurd. Ineens hoort ze haar eigen stem alsof ze zichzelf in een andere kamer hoort praten. Met hem overleggen, noodtoestand of niet, in dit land gelden nog steeds de grondrechten. Ze krijgt het plotseling koud, staat abrupt op en loopt naar het kantoorkeukentje, denkt: in andere landen, ja, maar hier hebben we niet zulke toestanden, de *gardaí*, de overheid, die mogen geen telefoongesprekken afluisteren, dan zou de pleuris uitbreken. Ze denkt aan de auto die gisteravond voor hun huis geparkeerd stond, ze denkt aan het GNSB en de geruchten die ze heeft gehoord over wat er aan de hand zou zijn, ze stapt het keukentje in en even heeft ze het gevoel dat ze de ruimte niet kent. Paul Felsner, de nieuwe global accountmanager, staat bij de koffieautomaat en trekt aan het manchet van zijn overhemd. De automaat slaat met een tik af, hij draait zich om en glimlacht tegen

haar, een glimlach zonder warmte. Ah, Eilish, ik hoopte je al te zien, je hebt niet gereageerd op mijn ingesproken bericht, ze moesten de videomeeting met Asakuki naar zes uur verplaatsen. Er klopt iets niet aan zijn gezicht, denkt ze, hij had donkere ogen moeten hebben maar ze zijn juist groen, en haar blik gaat onwillekeurig naar het ringvormige partijspeldje van de National Alliance op zijn revers, de NAP, dat nieuwe staatsembleem. Ze kijkt omlaag naar zijn handen en ziet dat die iets te klein zijn. O, dat is me ontgaan, zegt ze, het lukt me helaas niet om bij de meeting te zijn, maar bedankt voor de info.

Er is een blauw paard op het strand en het komt op haar af, galopperend langs het water en zij is leeftijdloos, galopperend in het licht, de telefoon in het halletje beneden rinkelt, ze rijdt omhoog uit de droom de kamer in. Larry zit op de rand van het bed in zijn ogen te wrijven. Godsallemachtig, fluistert ze, het is kwart over een, wie belt er nu op dit tijdstip? Hopelijk is het niet je zus, zegt Larry. Hij buigt voorover en loopt dan naar de deur, reikt naar een donkere schaduw die zich ontvouwt tot een kamerjas. Het zachte geluid van pantoffels op de trap terwijl ze ligt te luisteren naar Bens ademhaling in het ledikantje, uit de kamer van de jongens ernaast komt een onderdrukt gehoest. Larry's gedempte woorden stijgen op en komen vormeloos de kamer binnen en ze is benieuwd wie hij aan de lijn heeft, ze denkt aan haar zus Áine in Toronto, dat gebeurde een keer jaren terug, o mijn god, wat vind ik dit erg, zussie, ik heb de tijdzones door elkaar gehaald, ik heb een paar glaasjes op. Ze doet haar ogen dicht en

zoekt het blauwe paard op het strand, zoekt haar geheugen af, hoe oud was je toen? Het is winter, de lucht hangt laag boven de zee, haar hakken raken de flanken, de sidderende levenskracht eronder, Larry's gewicht deukt het matras naast haar in. Ik was net weer in slaap gevallen, zegt ze. Hij reageert niet maar staart naar de muur en lijkt terneergeslagen, buiten adem, ze steekt haar hand uit en knijpt in zijn arm. Wat is er, Larry? Ze doet de lamp aan en gaat rechtop zitten, ziet hoe hij door het zachte licht tot een kind wordt getransformeerd, met een fronsende, vorsende blik in zijn ogen draait hij zich om en schraapt zijn keel. Dat was Carole Sexton, Jims vrouw, ze was bijna hysterisch aan de telefoon, Jim is gisteren weggegaan van kantoor maar niet thuisgekomen. Is dat alles, Larry, ik was even bang dat je ging zeggen dat er iemand dood was. Luister, Eilish, ze zei dat hij opgepakt is. Wie heeft hem opgepakt? Wie denk je? Het GNSB. Het GNSB? Ja, dat zei ze tenminste. Maar dat slaat nergens op, Larry, hoe bedoelt ze, opgepakt? Gearresteerd, denk ik, in hechtenis, blijkt dat iemand zag dat hij een auto in werd geduwd, alleen had die man dat aan niemand verteld, Carole ontdekte het pas toen ze iedereen af ging bellen. Jim Sexton, die goudeerlijke brombeer, wat kan die nou misdaan hebben? Het gekke is, Eilish, dat niemand meer iets van hem heeft gehoord. Maar heeft hij dan niet de raadsman van de vakbond gebeld, hoe-heet-ie-ook-alweer? Michael Given, nee, niets, hij heeft zelfs zijn vrouw niet gebeld. Maar je kunt niet iemand arresteren zonder hem juridische bijstand te verlenen, daar heb je recht op. Volgens Carole is Michael inmiddels op het bureau aan Kevin

Street maar daar werd hij van het kastje naar de muur gestuurd, dus hij gaat zo weer naar huis, het schijnt dat het GNSB niet eens te bereiken is, ze hebben geen direct telefoonnummer, ik snap niet waarom ik vandaag op kantoor niet ben gebeld, dit klinkt als een hopeloze rotzooi. Dat is niet waar. Wat is niet waar? Op het kaartje van die rechercheur die hier laatst 's avonds aanbelde, stond wel een nummer, een mobiel nummer, je hebt het zelf nog gebeld, hé Larry, wat is er precies aan de hand? Geen idee, schat, hij is kennelijk razend. Wie is razend? Michael Given. Zorg dat je hem dat kaartje geeft. Ja, daar had ik nog niet aan gedacht, ik ga het even zoeken, waar heb je het neergelegd? Op de schouw in de woonkamer, ik heb het onder de klok geschoven. Luister, Eilish, volgens Carole is hij vorige week ook al opgepakt, op het bureau beweerden ze dat er een aanklacht tegen hem was ingediend en volgens Carole moest hij daar alleen maar hard om lachen, je kent Jim, en toen hij vroeg of hij gearresteerd was en ze zeiden van niet, begon hij direct het volledige artikel 40.6.1, paragraaf drie, op te dreunen, iedere burger heeft het recht tot vereniging en vergadering, je kent de riedel wel, en dat hij druk bezig was om bussen naar Dublin te regelen voor een hele hoop middelbareschooldocenten uit Leinster, als de staking tenminste doorgaat. Haar hand tast naar het nachtkastje, ze pakt het glas water zonder te kijken en neemt een slok. Larry, hoeveel van onze rechten kunnen er vanwege die zogenaamde noodtoestand nog worden opgeschort? Ik weet het niet, niet zoveel in elk geval, niet op deze manier, de bevoegdheid van de politie tot inhechtenisneming is nog steeds gewoon onderworpen